

tence úřadům žel. I když se připustí, že vzhledem k vzájemné spojitosti otevření ulice s opatřením, jež bude snad učiniti žel. úřadům na ochranu zájmů žel., bylo by bývalo účelno, aby stav. úřad byl si před svým rozhodnutím vyžádal dobrozdání úřadu žel., jak na to poukazuje stížnost, nemůže opomenutí tohoto opatření sice snad účelného, nikoli však právně nutného založiti nezákonnost, resp. vadnost nař. rozhodnutí.

Z uvedených důvodů bylo stížnost zamítnouti.

Č. 3277.

Dávka ze zábav: Divadelním představením ve vlastním slova smyslu (§ 3 vyb. pravidel, vl. nař. č. 143/1922 Sb.) rozumí se bezprostřední předvedení zdramatisovaného děje scénickým a hereckým uměním, i když se představení nekoná ve stálé divadelní budově.

(Nález ze dne 22. února 1924 č. 2869).

Věc: Antonín K. v Ch. (adv. Dr. Frt. Zink z Ústí n./L.) proti správní komisi v Ústí n./L. o dávku ze zábav.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: St-1, divadelní ředitel v Ch., pořádal v době od 2.—13. září 1922 v sále tělocvičny v Ú. pašijové hry podle vzoru pašijových her Oberammergaušských. Městský úřad předepsal mu z těchto představení platebními příkazy ze 4., 6. a 14. září 1922 dávku ze zábav v částkách 11.225 Kč 50 h, 11.863·58 Kč a 507·44 Kč. Podaným rekursům, v nichž uplatňováno osvobození podle § 3 č. 3 prav. o vybírání ob. dávky ze zábav, vydaných vlád. nař. z 27. dubna 1922 č. 143 Sb. městské zastupitelstvo rozhodnutím ze 7. listopadu 1922 nevyhovělo. Podle názoru měst. zast. cit. předpis stanoví pro pojem »divadelního představení« trojí náležitost: určitou kvalitu díla, určitou kvalitu představitelů a konečně určité místo provedení.

Podle prospektu předloženého městské radě byla představení provedena s použitím textu nadepsaného: »Das alte Oberammergauer Passionsfestspiel unter Zugrundelegung des Urtextes in der Art eines Mysterien-Spiels, bearbeitet von Harry Schaefer für die Freilichtbühne Freiburg in B.« Ob. zast. — nechtějíc nijak kritisovati uměleckou a vzdělávací hodnotu her — má za to, že nelze je hodnotiti jako provedení díla dramatického spisovatele, poněvadž jde o pouhé kompilace, které čerpají látku a text z Nového zákona a tvoří pouze řadu za sebou jdoucích scénických obrazů, nikoliv dílo pro sebe uzavřené.

Druhou náležitost ob. zast. pokládá za splněnou. Pokud se týče místa provedení, dlužno ze znění § 3 č. 3 souditi, že slovem »na divadle« nemíní jen jakoukoli místnost k divadelním představením způsobilou, nýbrž že žádá budovu určenou výhradně k pořádání představení dramatického obsahu. Pro tento názor svědčí i porovnání cit. ustanovení s čl. 2 dosavadního provád. předpisu, jakož i tendence nových vyb. pravidel, směřující k omezení případů, kde dávka se neplatí.

Vzhledem k tomu je bez významu okolnost rekursem uplatňovaná, že tělocvičný spolek pro jeviště a tělocvičnu obdržel povolení pořádati v nich představení.

Další rekurs st-lův byl nař. rozhodnutím z důvodů druhé stolice zamítnut.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí nss uvážil:

§ 2 prav. o vybírání dávký ze zábav, vydaných vl. nař. č. 143/22, podrobuje dávce ze zábav zásadně »produkce a podívané všeho druhu, k nimž je třeba úředního povolení, jako představení divadelní všeho druhu, jmenovitě též představení kinematografická, divadel varietních, představení zpěvních síní a kabaretů...«. Z této zásady stanoví výjimku § 3 č. 3, osvobozuje od dávký divadelní představení ve vlastním slova smyslu, t. j. reprodukce některého díla dramatického spisovatele neb operního skladatele, provedená na divadle ať herci z povolání neb ochotníky.«

Jde o to určití podstatné znaky pojmu »divadelní představení ve vlastním slova smyslu, t. j. reprodukce některého díla dramatického vlastním slova smyslu« a tím rozsah výjimky normované v § 3 č. 3.

Pravidla definují divadelní představení především jako »reprodukcí některého díla dramatického spisovatele (neb operního skladatele)«. Determinací touto rozuměti lze jen hereckým a scénickým uměním bezprostředně podávané předvedení literárního výtvoru, který nějaký děj ať vymyšlený nebo ze skutečnosti vzatý znázorňuje jako děj přítomně před očima diváků a posluchačů se vyvíjející.

Má-li reprodukováný výtvor původní myšlenkový obsah, či je-li pouhým spracováním jiného duševního díla, je-li ideově jednotný a ucelený, má-li uměleckou hodnotu, vyhovuje-li požadavkům dramatického básnictví atd. je irrelevantní. Všechny tyto momenty, které se týkají vnitřní hodnoty díla, jsou povahy více méně subjektivní, a nejsou tedy způsobilé poskytnouti měřítko pro posuzování právní, které předpokládá měřítko objektivní. Pro toto posuzování juristické bude směrodatným jedině moment zevnější, zda totiž obsahem reprodukováného díla je děj zdramatisovaný, spracovaný pro divadelní reprodukci.

V daném případě zůstává proto lhostejno, zda předvedené pašijové hry jsou dramatickým výtvozem samostatným a původním, či pouze parafrází jednotlivých oddílů Nového zákona, a zda jednotlivé scénické obrazy jeden k druhému obsahem těsně se přidružují či spolu jen volně souvisejí. Rozhodným je, že jsou v nich — jak nař. rozhodnutí samo přiznává — určité minulé události dramaticky zpracovány. Tím jsou však náležitosti, které zákon stanoví požadavkem »reprodukce díla dramatického spisovatele« splněny.

Další podmínkou osvobození od dávký ze zábav je dle § 3 č. 3, aby reprodukce ta provedena byla »na divadle«. Podle nař. rozhodnutí je podmínka ta splněna jenom tehdy, provádí-li se reprodukce dramatického díla v budově výhradně určené k pořádání představení dramatického obsahu, takže osvobození od dávký je vyloučeno, pořádá-li se představení divadelní v místnosti, která — i když jinak ke konání divadelních produkcí je způsobilou — slouží také k účelům jiným. Nss ani tento výklad nemohl shledati správným.

Zákon sám v § 3 č. 3 vylučuje osvobození tehdy, je-li divadelní představení spojeno s taneční zábavou, a předpokládá tedy, že představení koná se na »divadle«, kde je možno konati také taneční zábavu; tím zřejmě připouští, že slovem »divadlo«, nemíni jenom budovy určené výhradně pro pořádání představení divadelních, nýbrž i místnosti jiné, které jsou způsobily také, aby se v nich konaly taneční zábavy. Stížnost správně poukazuje na to, že při názoru žal. úřadu bylo by osvobození divadelních představení, t. j. reprodukcí dramatických děl, ilusorní všude tam, kde — jak je tomu po většině s výjimkou větších měst — není samostatné divadelní budovy. Nebylo by však zajisté žádného rozumného důvodu, aby reprodukce dramatických děl, které zákon osvobozuje patrně vzhledem k jich kulturnímu a výchovnému významu, byly osvobozeny od dávky jenom tam, kde se náhodou konají v samostaném divadle, kdežto jinak by výhody osvobození postrádaly. Výhodou, kterou zákon zřejmě chce poskytnouti reprodukci dramatického díla pro tuto jeho povahu, měnila by se ve výhodu poskytovanou divadelní budově jako takové, a pro privilegované postavení těchto budov o sobě není zajisté důvodu. Žádá-li zákon, aby dramatické dílo bylo provedeno »na divadle«, neoznačuje tím místo, kde se představení pořádá, nýbrž způsob, jakým dramatické dílo se reprodukuje: aby předvedení dramatického díla bylo osvobozeno, nestačí jakákoli jeho reprodukce, na př. předčítáním, nýbrž třeba reprodukce divadelním způsobem, t. j. na jevišti herci, kteří představují osoby v zdramatisovaném ději zúčastněné svým jednáním celý děj bezprostředně před očima diváků předvádějí. Děje-li se reprodukce dramatického díla takto divadelním způsobem, pak je lhostejno, koná-li se představení v budově výhradně určené pro pořádání divadelních představení či v místnosti resp. prostore jiné. Není tedy ani v daném případě, kde — jak nesporno — reprodukce pašiových her děla se způsobem divadelním, osvobození od dávky na překážku okolnost, že představení nekonalo se v samostatném divadle, nýbrž v sále tělocvičny.

Nař. rozhodnutí spočívá tudíž na nesprávném právním pojetí předpisů § 3 č. 3 prav. o vybírání dávky ze zábav, pročež bylo je na základě § 7 zák. o ss zrušiti.

Č. 3278.

Zdravotnictví. — Živnostenské právo. — Řízení před nss-em: Závěr úřadu o otázce místní potřeby podružného závodu zubotechnického, o jehož schválení strana zažádala, může nss přezkoumati toliko s hlediska § 6 zák. o ss.

(Nález ze dne 23. února 1924 č. 3015).

V ě c: Jan D. v K. (adv. Dr. Jindř. Zuklín z Prahy) proti ministerstvu obchodu o podružný závod živnosti zubotechnické.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Podáním z 24. května 1922 žádal st-l, jemuž byla rozhodnutím zsp-é v Praze udělena koncese k provozování živnosti zubo-